

РЕШЕНИЕ

№ 6366

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 21.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **7493** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба от Р. Б., поданик на кралство М., против Заповед №5364з-88/30.04.2020г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“, с която е продължено принудителното настаняване на лицето в Специален дом за временно настаняване на чужденци.

С жалбата, подадена чрез упълномощен адвокат Ш., се иска отмяната на заповедта като незаконосъобразна на основанията по чл.146 АПК, като се претендира, че е издадена при липса на законовите предпоставки за издаването ѝ, а също и при неизяснена фактическа обстановка, в това число поради препращането към други актове, неизвестни на адресата, като по този начин се затруднявала защитата и се избягвал какъвто и да е съдебен контрол относно законосъобразността и целесъобразността на заповедта. Посоченото като основание – „налице е забавяне на необходимите документ, както и с оглед гарантиране на успешно извеждане.“, според адв. Ш. не можело да запълни дължимото излагане на мотиви от органа. Изложеното намира за обосноваващо незаконосъобразност и несъответствие с материалния и процесуалния закон и за несъобразяване с целта на закона. С допълнително изявление от 21.09.2020г. адв. Ш. поддържа изцяло жалбата.

В писмени бележки адв. Ш. мотивира допълнително мотивира, че не е посочено

конкретно, точно и ясно основание, което да обосновава задържането на жалбоподателя, претендира, че миграционните власти не били извършили нито едно адекватно действие, поддържа тезата, че не са изложени мотиви, като конкретният отделен документ не бил предявен на жалбоподателя, по който въпрос претендира, че било допуснато нарушение на ЕКПЧ. Противопоставя се на искането на ответника за присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, чрез процесуален представител в писмена защита оспори изцяло жалбата, като претендира законосъобразността ѝ, в това число на основание, че по отношение на лицето съществува опасност от укриване, за която преценка били отчетени следните обстоятелства: чужденецът е преминал незаконно държавната граница, представяйки се с друга самоличност, категорично отказвал да се завърне в държавата си на произход, като по този начин не зачитал българското законодателство и постановления спрямо него отказ за предоставяне на международна закрила в Република България; нямал адрес, на който да пребивава; не било налице правно основание за пребиваването му в страната, поради което имал статут на незаконно пребиваващ чужденец; нямало данни да притежава средства за издръжка; не притежавал документ за самоличност. Също се претендира, че поради опасност от укриване, нямало основание за прилагането на по-леката ограничителна мярка по чл.44, ал.5 ЗЧРБ., също не бил внесъл парична гаранция в срок и размер, определени с правилника, не бил предал във временен залог валиден паспорт или друг документ за пътуване в чужбина, не била постъпвала декларация от лице за осигурено жилище и издръжка. Претендира се, че процесната заповед е материално-законосъобразна по чл.44, ал.8 ЗЧРБ и с изискването се съдържа по чл.44, ал.10 от същия закон. По отношение на предпоставките по чл.44, ал. 8 ЗЧРБ за издаването на заповедта се изтъква, че чужденецът отказвал да съдейства на компетентните органи за изпълнение на наложената му ПАМ, както и втората предпоставка – забавяне при получаване на необходимите документи за пътуване. Относно опасността от укриване, осе позовава на основанията по пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съобразно изхода на делото.

В процесуалната молба от 21.09.2020г. адв. Ш. изрично е заявила, че се противопоставя на искане за заплащане на разноски на другата страна, от страна на жалбоподателя не е направено искане за присъждане на разноски – нито с жалбата, нито впоследствие.

По делото са приети доказателствата по административната преписка.

Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши дължимата проверка по реда на чл. 168 във връзка с чл.146 АПК на оспорената заповед, като от фактическа и правна страна приема за установено следното:

Оспорената по делото заповед е връчена на Р. Б. на дата 05.05.2020г., а жалбата до съда е подадена на дата 27.05.2020г. и по електронната поща на Административен съд Хасково, подписана с електронен подпис на адв. М., но от името на адв. Ш., като впоследствие е представено пълномощно за адвокат Ш. с молба уточнение от

15.06.2020г., и подписана от упълномощения адвокат жалба.

В казуса по делото е приложимо предвиденото по чл.3, ал.1, т.1 от Закон за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020г.и за преодоляване на последиците. Съгласно цитираната разпоредба се спират съдебните процесуални срокове, с изключение на изрично посочените в приложението към закона, в което обаче не е посочен ЗЧРБ. В случая е приложимо правилото по пар.13от ПЗР на ЗИД на същия закон, обн. ДВ брой 44/2020г., в сила от 14.05.2020г. Според цитирания пар.13, сроковете , спрели да текат по време на извънредното положение, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в Държавен вестник, т.е. от 21.05.2020г.

По тези съображения, към датата на връчване на процесната заповед, срокът за оспорването ѝ – 14 дневен, е спрял по силата на закона, като е започнал да тече от 21.05.2020г. Предвид на тези обстоятелства, с подаването на жалбата на 27.05.2020г. срокът по чл.46а, ал.1 ЗЧРБ е спазен.

Съдът приема, че оспорването е направено на датата 27.05.2020г., предвид впоследствие отстранените нередовности на жалбата по указания на съда с изявлението от адв. Ш. от 15.06.2020г. На основание чл.158, ал.4 АПК, поправеното оспорване се смята за направено от деня на неговото подаване.

По фактите съдът приема следното:

С оспорената по делото заповед с рег.№ 5364з-884/30.04.2020г., директорът на Дирекция Миграция, на основание чл. 44, ал.8 ЗЧРБ е продължил принудителното настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) на Р. Б., [дата на раждане] , гражданин на М., с ЛНЧ [ЕГН], с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут., до отпадане на обстоятелствата по ал.6 и при изключенията на ал.8 на чл.4 ЗЧРБ, за срок не повече от 6 месец, считано от 07.05.2020г., но не по-късно от 07.11.2020г.

В мотивите на заповедта е посочено, че :

1.Чужденецът е настанен в СДВНЧ към Дирекция Миграция на дата 08.0.2019г. и е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут въз основа на негова заповед.

2.По отношение на чужденеца е издадена Заповед №536з-910/03.05.2020г. за налагане на ПАМ връщане до страната на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“ на основание чл. 41, т.1 ЗЧРБ.

3.Мотивите, изложени в предложението с рег.№7905/30.04.2020г. ,представено с административната преписка.

4.Независимо от положените усилия, изпълнението на ПАМ ще продължи по-дълго поради обстоятелството, че е налице забавяне при получаване на необходимите документи относно потвърждаване на самоличността на чужденеца и издаване на документ за задгранично пътуване от Посолството на Кралство М., [населено място], к

5. С оглед гарантиране на успешното извеждане на чужденеца.

В предложението с рег.№7905/30.04.2020г., освен данните за чужденеца, възпроизведени в заповедта, са изложени мотиви и приложени доказателства, от които се установява следното:

В предложението е посочено, че след проведени беседи с чужденеца от служители при Дирекция Миграция, с цел убеждаването му да съдейства за напускане на страната, е подписал декларация за доброволно напускане с вх.№105400-363/09.04.2019г., като се включил в проект за реинтеграция, изпълняван от М. /Международната организация по миграция – неправителствена организация/. Такава декларация е представена по делото.

При последващи беседи, видно от докладни записки от 27.05.2020г. и от 30.07.2019г., също представени по делото, чужденецът променил решението си и не желал да се завърне в родината си, подал молба за международна закрила. Производството по молбата било проведено в СДВНЧ - С. и по реда на ускореното производство, като с Решение № УП-ОК6/29.05. 2019г. на интервюиращ орган, е постановен отказ да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут, жалбата срещу решението за отказа била отхвърлена с Решение № 5626/01.10.2019г. на Административен съд София-град, което решение е известно на съда, а в жалбата до съда не се оспорва, че има висящо производство, пречатващо изпълнение на мярката по ЗУБ. Обстоятелството, че чужденецът е с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут е посочено изрично в мотивите на оспорената по делото заповед, по което обстоятелство няма възражение.

При проведени последващи беседи чужденецът е заявил, че не желае да се завърне в страната си по произход, като на 19.09.2019г. попълнил отказ от доброволно завръщане, известен му е максималният срок за настаняване в СДВНЧ и бил готов да го изчака. Предложението е мотивирано и с отправено на 22. 10.2019г. писмо до Посолството на Кралство М., представено по делото, с искане да бъде издаден документ за пътуване на чужденеца.

В предложението за издаването на процесната заповед са обсъдени и предишни заповеди и основания за принудително настаняване на чужденеца. Конкретно с оспорената по делото заповед е продължено настаняването на чужденеца, постановено със Заповед №5364з-2138/04.11.2019г. на директора на Дирекция Миграция, с която принудителното настаняване на чужденеца било продължено за срок до 6 месеца, считано от 07.11.2019г. или до 07.05.2020г.

На 22.04.2020г. отново била проведена беседа, на която чужденецът категорично отказал да се завърне в страната си по произход, във връзка с което била изготвена докладна записка от същата дата – л. 16 от адм.д. 5605/2020г. В същата докладна записка се съдържат и данни за проведена беседа във връзка със започване на административно производство за продължаване на принудителното му настаняване за срок от още 6 месеца, в това число във връзка с чл. 26 и чл.34 АПК, била разяснена възможността да се запознае с преписката, да изрази становище, да представи нови факти и обстоятелства във връзка с издаването на заповедта за продължаване на настаняването, чужденецът бил запознат и с възможността да бъде заменено настаняването с други алтернативни обезпечителни мерки по чл. 44, ал.5, т.1-3 ЗЧРБ, за запознаването на чужденеца бил изготвен протокол от 21.04.2020г. –

л. 17 от същото дело. В докладната записка от 22.04.2020г. се съдържа и направено изявление на чужденеца, че не притежава парични средства, които да внесе като гаранция за замяна на обезпечителната мярка, както и паспорт, който да предостави в залог. Също в докладната е посочено, че към момента на издаването ѝ в Дирекция Миграция не е постъпвало заявление от български гражданин, който да декларира, че ще осигури подслон и издръжка за нуждите на Р. Б.. Формиран е извод, че чужденецът не е предоставил нови факти и обстоятелства, формиран е извод, че принудителното настаняване в СДВНЧ не можело да бъде заменено с друга по-лека мярка. Протоколът от 21.04.2020г. е представен на лист 17 а докладната записка от 22.04.2020г. – на лист 16 от адм.д.5605/2020г.

На следващо място в предложението е формиран извод, че Р. Б. е незаконно пребиваващ и спрямо него няма висящи производства по Закона за убежището и бежанците и ЗЧРБ, не можело да бъдат приложени алтернативни мерки по чл.44, ал.5, т.1 и т.2 ЗЧРБ.

В предложението е мотивиран извод за наличие на опасност от укриване – предвидена по чл.44, ал.6 ЗЧРБ, органът е обсъдил чл.3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО, както и предвиденото по пар.1, т.4в от ДР на ЗЧРБ относно понятието „опасност от укриване“. За да стигне до този извод, органът е изтъкнал следните факти: чужденецът е преминал държавната граница не през определените за това места, представяйки се с друга самоличност – различни имена, с което се е опитал да заблуди официалните власти и така да забави процеса по идентифицирането му и издаването на документ за пътуване. Поведението му ясно показвало, че нямало да се съобрази с наложената му мярка, бил лице без семейство, което повишавало мобилността му, нямал близки в страната или каквато и да е друга социална среда, чрез която да бъде локализиран.

Като пречка за изпълнение на наложената ПАМ „връщане“ по отношение на чужденеца, органът е изтъкнал липсата на валиден документ за задгранично пътуване, както и нежеланието на чужденеца да съдейства за изготвянето на такъв.

На основание изложените мотиви, органът е предложил, срокът на принудителното настаняване в СДВНЧ на Р. Б. да бъде продължен с още 6 месеца до максимално предвидения такъв и на основание чл.44, ал.8 ЗЧРБ, цитирани са и разпоредбите на чл.15, пар. 4-6 от Директива 2008/115/ЕО, както и Решение на Съда на ЕС от 06.06.2014г. по преюдициално дело С-146/14 PPU, М..

Предложението е издадено от началник на отдел ПНП при Дирекция Миграция комисар С.. Предложението е утвърдено от директора на Дирекция Миграция и заведено с вх.№5364р-7905/30.04.2020г. – лист 12 от адм.д.5605/2020г. на АССГ.

По въпроса за различните имената на чужденеца, съдът установи, че в Заповед №517з1767/08.04.2019г., издадена от директора на ОД – МВР С., за краткосрочно настаняване на основание чл.44, ал.13 ЗЧРБ, е издадена по отношение на лицето Р. Отомани, [дата на раждане], гражданин на М., Декларацията за доброволно връщане е подписана от лице със същите имена на дата 09.04.2019г., със същите имена лицето е вписано и в приемо-предавателен протокол от 08.04.2019г. за предаването на лицето за краткосрочно настаняване. Впоследствие – в Заповед № 5364з-911/03.05.2019г. на директора на Дирекция Миграция, с която е наложена

ПАМ „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, очевидно издадена за същото лице, имената са вече Р. Б., на основание притежаващ копие на паспорт № PL4905767, гражданин на Кралство М., [дата на раждане] Следователно, доказано е по делото, че чужденецът се е представил с различни имена пред българските власти.

По въпроса дали лицето е отказва да съдейства да му бъде издаден документ за пътуване, то видно от писмото от 22.10.2019г. до Посолството на Кралство М., л. 26 от адм.д.5605/2020г. на АССГ, то е посочено, че мароканските граждани, сред които и Р. Б., не разполагат с валидни документи за обратно връщане, в приложение към писмото са представени снимки и бланки с пръстови отпечатащи, без да е отбелязано изключение по отношение на някое от 4-те лица, посочени в писмото.

С жалбата до съда е направено искане само за представяне пред съда на административната преписка, други доказателства не са ангажирани.

При така установеното по фактите, съдът формира следните изводи по съществото на правния спор:

1. По спазване на изискванията за компетентност и процесуалните правила:

На основание изложеното по фактите, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал.1 ЗЧРБ - директорът на Дирекция "Миграция" - МВР, в изискващата се писмена форма по чл.59, ал.2 АПК като съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ, както и останалите елементи, предвидени по чл.44, ал.10 ЗЧРБ за съдържанието на административния акт, като разпореденото със заповедта съответства на правомощията на този орган по чл.44, ал. 6 и ал.8 ЗЧРБ.

Не се доказва твърдението на адв. Ш., че за издаването на оспорената заповед липсват мотиви. Препращането към предложението за продължаването на настаняването в СДВНЧ не съставлява основание за такъв извод, доколкото видно от данните по преписката, същото е издадено също от орган при дирекция Миграция, утвърдено от директора на същата дирекция и въз основа на него е издадена оспорената по делото заповед.

Следва да се посочи, че нито едни факт от мотивите на предложението не е нов и няма данни, установени без участието на чужденеца. Такива са данните за различните имена, с които се е представил пред българските власти, за влизането му в страната не по установения ред, за приключването на производството по молбата му за международна закрила с отказ, за това, че не разполага със средства или валиден паспорт, както и не е подадена декларация за осигуряване на подслон и издръжка за замяна на принудителното настаняване в СДВНЧ с по-лека мярка по чл.44, ал.5 ЗЧРБ. В. в жалбата не е изтъкнат довод за възможност да бъде приложена по-лека мярка.

Също данните, въз основа на които органът е обосновал изводите си, че е налице опасност от укриване, изложени по-горе, не са нови, в това число и, че е неженен, нямал социална среда в страната.

Освен това, органът е документирал с протокол запознаването на чужденеца с административната преписка, който протокол не е оспорен от страна на адв. Ш.. Този протокол е оформен като подписан от чужденеца за запознаването му на език, който владее. Изрично е обсъдено в докладната записка от

22.04.2020г. изявленията на чужденеца при запознаването му с административната преписка.

Предвид на изложеното, са спазени изискванията на чл. 26 и 34 АПК, като чужденецът не е представил нови доказателства, нито е изтъкнал нови факти и обстоятелства за личното си положение.

Съгласно чл.15, §5 от Директивата, задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Основанията по посочената разпоредба са изрични и изчерпателни, а настоящият съд, съгласно постановеното от Съда на ЕС с решението по делото М. (С-146/14PPU), е независим в преценката на доказателствата по делото и следва да се произнесе по всички относими въпроси към продължаването на задържането, т.е. независимо от изложените или не мотиви от административния орган. Така съгласно т. 2 от диспозитива на решението: Чл. 15, параграфи 3 и 6 от Директива 2008/115 *трябва да се тълкува в смисъл, че контролът, който трябва да упражни съдебният орган, сезиран с искане за продължаване на задържането на гражданин на трета страна, трябва да позволява на този орган да се произнася по същество във всеки индивидуален случай за продължаване на задържането, за замяната му с по-лека принудителна мярка или за освобождаването на този гражданин, като въпросният орган съответно е компетентен да вземе решението си въз основа на фактите и доказателствата, посочени от сезиращия го административен орган, както и въз основа на фактите, доказателствата и съображенията, евентуално представени пред него в тази процедура.* Предвид на задължението на съда да се произнесе по същество по въпроса дали е налице основание за продължаване на процесното принудително настаняване, в това число въз основа на допълнителни данни и обстоятелства, то доводите на адв. Ш. за отмяна на оспорената заповед по съображение, че същата не съдържа в пълнота мотиви, са неотнормими.

2. По материалната законосъобразност на оспорената заповед.

Ответникът е имал материално-правно основание да издаде оспорената по делото заповед, предвид данните по предложението от 30.04.2020г., че жалбоподателят вече е бил принудително настанен в СДВНЧ за изпълнение на наложената му ПАМ „връщане“ – Заповед № 5364з-910/03.05.2019г. на директора на Дирекция Миграция, както и, че към датата на издаването ѝ е бил настанен в СДВНЧ с предходна Заповед № 5364з-2138/04.11.2019г. за периода от 07.11.2019г. до 07.05.2020г.

Няма данни нито една от обсъдените по делото заповеди на Директора на Дирекция Миграция да е оспорена и отменена по предвидения ред.

Действително не са налице основания за налагането на мярка „ежеседмично явяване“ по чл. 44, ал.5 ЗЧРБ, предвид опасността чужденецът да се укрие, също чужденецът е отрекъл факти, които могат да се отнесат към останалите хипотези на същата разпоредба – предоставяне на парична гаранция или валиден документ за самоличност в залог.

От обстоятелствата за чужденеца – представил се е първоначално с различни имена, не е влязъл в страната по законоустановения ред, не желае да се

съобрази с българското законодателство, не притежава документ за самоличност, няма данни, които да обосноват извод, че има каквито и да са социални връзки в страната, действително обосновават извод, че е възможно да се укрие, както и сочат на извод, че действията му са с цел да използва страната незаконна миграция. Също няма данни за промяна на обстоятелствата, въз основа на които е преценявано поведението на чужденеца и наложена мярката „принудително настаняване по предходната заповед.

Органът като е бил задължен да прецени дали съществува опасност от укриване и дали чужденецът възпрепятства изпълнението на заповедта за наложената ПАМ връщане, е направил обосновани изводи, че такава опасност е налице. Що се касае до второто обстоятелство, че не съдейства, то са представени към писмото до посолството снимки и пръстови отпечатащи за издаването на документи за пътуване на жалбоподателя и в това отношение е оказал необходимото съдействие.

Действително, както твърди адвокат Ш., няма данни след отправянето на писмото от 22.10.2019г. до посолството на Кралство М. и към датата на издаване на оспорената по делото заповед, да е издаден документ за пътуване, респективно да е постъпил отговор, или да е провеждана допълнителна кореспонденция с посолството. Действително административният орган не е посочил предстоящи действия или намерения за такива действия, с които да се отстранят пречките за изпълнението на наложената ПАМ на жалбоподателя - "връщане до страната по произход, страна на транзитно преминаване, или трета страна". Доколкото обаче причините за неизпълнение на мярката са "забавяне при получаването на необходимите документи относно потвърждаване на самоличността на чужденеца и издаване на документ за задгранично пътуване от Посолството на Кралство М. в С.", то същите са извън правомощията на административния орган.

Видно от Препоръка (ЕС) 2017/2338 на Комисията от 16 ноември 2017 година за създаване на общ Наръчник за връщането, който компетентните органи на държавите членки да използват при изпълнението на задачи, свързани с връщането. Валидността на решенията за връщане не следва да бъде ограничена във времето. Компетентните национални органи следва да могат да прилагат решенията за връщане, без да е необходимо повторно стартиране на процедурата след определен период от време (например една година), при условие че индивидуалното положение на съответния гражданин на трета страна не се е променило съществено фактически или юридически (например промяна в правния статут, риск от нарушаване на принципа на забрана за връщане) и без да се засяга правото на изслушване и на ефективни правни средства за защита, в това число при съобразяване на постановеното от Съда на ЕС в решението по дело C-601/15, *J.N.* (точки 75—76 и точка 80). В казуса по делото не са настъпили такива обстоятелства. Съгласно последния Наръчник за връщането, в т.7. Извеждане, подточка 4, е напомнено, че мярка като процесната, представляваща задържане по смисъла на Директивата за връщането, *както и че директивата има цел* („да изпълнят принудително решението за връщане“), която следва да се постигне

по ефективен и пропорционален начин с „всички необходими мерки“, като конкретните начини („как“) трябва да бъдат определени в законодателствата и административната практика на държавите членки, а според решение на Съда на ЕС по дело C-329/11, А., точка 36: „[...] фигуриращите в него понятия „мерки“ и „принудителни мерки“ се отнасят за всяка намеса, която води, ефикасно и пропорционално, до връщането на заинтересувания“. Също съгласно наръчника: "Независимо от задълженията на гражданите на трети страни да сътрудничат при установяването на самоличността им и да поискат от своите национални органи необходимите документи, задължението на държавите членки да предприемат „всички необходими мерки“ включва също така отправянето на своевременно искане към третата страна на обратно приемане да издаде валиден документ за самоличност или за пътуване или да приеме използването на европейски пътен документ за връщане, ако това е предвидено в действащите споразумения или договорености с третата страна, за да може да се извърши физическото транспортиране на гражданина на трета страна извън държавата членка".

В казуса по делото не е приложимо издаването на европейски пътен документ, тъй като няма двустранна договореност с Кралство М., като е отправено искане с конкретни данни за жалбоподателя за идентификация и издаване на документ за пътуване, с което органът е извършил необходимото по Наръчника и възможното за изпълнение на решението за връщането

.Също при данните по делото съдът намира, че не е приложимо постановеното по параграфи 65 - 66 по делото M. v. E., (case of M. v. E., A. no.10664/05, J. of 8 O. 2009, T. E. C. of H. R., F. Section). Съдът е приел, че не е налице разумна възможност за извеждане, тъй като е необходимо съдействие на задържаното лице, което то отказва да даде, освен това лицето е било задържано три години и седем месеца преди да бъде подписано споразумение за обратно връщане. Предвиденият в закона максимален срок в конкретния случай все още не е изтекъл, а в случая е дадено необходимото съдействие и изпратени необходимите документи до посолството за издаването на документ за пътуване.

Също в случая е налице разумна възможност за извеждане, (хипотезата по чл.15, §4 от Директива 2008/115/ЕО), независимо от обстоятелството, че е оттеглил декларацията си за доброволно връщане. Това е така, тъй като на първо място е в сила Споразумение между правителството на Република България и правителството на Кралство М. за полицейско сътрудничество, обн. ДВ 44/2009г., в сила от 12 март 2009г. Съгласно чл.1, пар.2, точка 4, в приложното поле на споразумението попада и нерегламентираната миграция. Съгласно чл.3, второто изречение от споразумението, ако замолената държава откаже съдействие, уведомява писмено другата страна. На следващо място на ниво ЕС съществува Евросердиземноморско споразумение за асоцииране между Европейските общности и техните държави членки една страна, и Кралство М. от друга. В същото споразумение се съдържа Глава 2 „Социален диалог“, част от която е член 69, параграф 3, буква в), който предвижда, че социалният диалог включва и „в) незаконната имиграция и условията за връщане на лица, пребиваващи в нарушение на законодателството относно пребиваването и установяването,

приложимо в приемащата страна;“.

Следователно, е налице правна рамка, въз основа на която Кралство М. има задължение да изпълни поети договорености за връщането на незаконно пребиваващи лица като жалбоподателя, постигнати в рамките на този диалог. Подаването на декларация за доброволно завръщане не е предвидена като изискване за да бъде приет обратно поданик на Кралство М..

В заключение, по въпроса, дали продължаването на задържането е необходимо и обосновано от предвидено в закона основание, съдът намира, че следва да се даде положителен отговор на този въпрос, тъй като са налице изискващите се предпоставки за това както по националното право, така и по нормите на Директивата за връщането, за които Съдът на ЕС е постановил, че са пряко приложими, а именно:

1) Налице е подлежащо на изпълнение решение за връщане по смисъла на Директива 2008/115 - заповед за наложена ПАМ „връщане“ по националното право. Съгласно чл.44, ал. 6 ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Това първо изискване в казуса по делото е налице, доколкото няма данни процесната Заповед № 5364-910/03.05.2019г. на директора на Дирекция Миграция, за наложената на Р. Б. ПАМ „връщане“ на основание чл.41, т.1 ЗЧРБ, да е отменена. Следователно, първото изискване за издаването на заповед по чл.44, ал. 6 ЗЧРБ е налице.

2) На следващо място, предвид, че с оспорената по делото заповед е продължено принудителното настаняване по предходна такава заповед – Заповед 536з-2138/04.11.2019г., също е налице, доколкото няма данни и не се твърди тази заповед да е отменена.

3) Налице опасност от укриване, с което е изпълнено изискването по чл.15, § 5 вр. §1 от Директивата за връщането,

3) Налице е разумна възможност за извеждане в съответствие с изискването по чл.15, § 4, и

4) налице е основанието за продължаването на задържането по чл.15, §6, буква б) - забава при получаване на необходимите документи за пътуване по причини, извън българските власти. В случая най-малкото е необходимо потвърждаване, че чужденецът е гражданин на Кралство М., предвид данните за представянето му с различни имена, очевидно с цел да заблуди българските власти за действителната си самоличност. Също видно от данните по делото, жалбоподателят следва да се приеме за гражданин на Кралство М., както е посочено и в заповедта за налагане на ПАМ „връщане“, посочени са различни имена на чужденеца и представено впоследствие копие на национален паспорт.

5) Жалбоподателят е чужденец в незаконен престой към датата на издаване на оспорената заповед. Легално определение на понятието „чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 от ЗЧРБ, според която чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Чужденец е и

лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Понятието „незаконно пребиваващ чужденец“ е дефинирано в разпоредбата на параграф 1, т.3б от ДР на ЗЧРБ, според която това е всеки чужденец - гражданин на трета държава, който се намира на територията на Република България и не отговаря или е престанал да отговаря на условията за престой или пребиваване. Следователно, жалбоподателят е чужденец по посочената разпоредба, и съответно „незаконно пребиваващ чужденец“ в страната. По отношение на него не е висящо производство по предоставяне на международна закрила. Поради това към правното му положение са приложими норми на Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Тази директива предвижда, че "гражданин на трета страна" е всяко лице, което не е гражданин на Съюза по смисъла на член 17, параграф 1 от Договора и което не се ползва от общностното право на свободно движение, както е определено в член 2, точка 5 от Кодекса на шенгенските граници. "Незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава- членка.

В Глава IV – Задържане с цел извеждане от Директивата са визирани предпоставките, при наличието на които може да бъде задържано лице с цел извеждането му от страната, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по- леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване; или) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането .Всяко едно задържане е за възможно най- кратък срок единствено по време на процедурите по извеждане и при надлежно изпълнение на тези процедури. Задържането се постановява в писмен вид и включва фактическите и правните основания. Основания за прилагането на по-леки мерки в казуса по делото не са налице към датата на издаването на оспорената по делото заповед, от данните по делото е налице опасност от укриване, както и не са налице обстоятелства, свързани с личното положение на лицето, който изключват принудителното му настаняване за изпълнение на ПАМ "връщане", съответно издаването на оспорената по делото заповед.

Предвид всичко изложено, съдът формира извод, че оспорената по делото заповед е издадена от компетентен орган, не са допуснати нарушения на процесуалните правила, същата е материално-законосъобразна като издадена в съответствие с изискванията на обсъдените разпоредби както по националното право така и по Директивата за връщането, съответства на преследваната от цел - изпълнение на заповедта за наложената ПАМ "връщане" на жалбоподателя, не са налице основания по чл.146 АПК за

незаконосъобразността ѝ.

Жалбата следователно е неоснователна и съдът следва да постанови отхвърлянето ѝ.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от Р. Б., поданик на кралство М., [дата на раждане] , против Заповед №5364з-88/30.04.2020г., издадена от Директор на Дирекция „Миграция“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението.

Съдия: